

мълния възъ, могщата Родопска крепостъ Констанца. превзе я и срина до основи.

Следъ това настъпи къмъ Черноморието.

Ка̀то страхотни чудовища преминаха огромнитѣ му обсадни машини презъ равнинитѣ на Мизия и се спрѣха предъ якитѣ стени на Варна. Следъ падането на Констанца, ромеитѣ най-малко очакваха Калоянъ да ги нападне при Варна. Обезумѣли отъ страхъ, тѣ се скриха въ крепостнитѣ стени, и съ отчаяна съпротива се опитаха да спратъ страшното нападение.

Но Калоянъ накара да дотъркалятъ до стенитъ огромна катапулта, невиджана и нечувана до тогава. Тя бѣ висока колкото самитѣ бойници, а широка колкото изкопа предъ стенитъ. Цѣла подвижна крепостъ.

Ужасени, ромеитѣ се мжчеха съ врѣла вода, камъни и дъждъ отъ стрели да прогонятъ смѣлитѣ мжже, които се катерѣха като котки по стълбитѣ къмъ назъбенитѣ рѣбове на четвъртититѣ кули. Цѣлиятъ градъ тръпнѣше предъ грозната съдба, която го очакваше.

Бѣше велики четвъртъкъ.

Топлиятъ мартенски вѣтъръ кротко галѣше бронзовитѣ лица на бранниците, а вечеръ облѣхваше съ морски хладъ морнитѣ имъ чела. Цѣлиятъ въздухъ трептѣше отъ трѣбни звуци и екъ на барабани.

На петстотинъ стѣпки отъ крепостта, Калоянъ наблюдаваше битката. Високото му наедрѣло тѣло бѣ облѣчено въ дълга до колѣнетѣ ризница, шлемътъ му отъ ситно плетени халки стигаше чакъ до раменетѣ. Въ лѣво отъ коня стоеше неговиятъ щитоносецъ. Въ дѣсно бѣ младиятъ князь Йоанъ. Голѣмитѣ му тъмни очи бѣха замѣглени отъ сълзи.

— Великдень е, чичо. Боя се. Нека не сърдимъ Бога.

Но Калоянъ не отвърна нищо. Само вдигна наличника си и изгледа сурово своя братанецъ.

— Чичо, чичо, грѣхъ е въ тоя день да се пролива кръвъ. Днесъ е день за покаяние и молитва...

Дълбока гнѣнка сви челото на царя. Той въздъхна и каза: